

လရောင်ကျွန်းရီ

ပန်းမသိသော လေညှင်းမာလာ

ကိုယ် ပီကေကြိုက်တယ် ...။

ဝါးပြီး ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်ရုံပဲလေ ...။

ပြဿနာမရှိဘူး ...။

မင်းရက်စက်

သူက ပြောတယ် ...။

ကျွန်မကို သူသိပ်ချစ်တာပဲ တဲ့ ...။

ကျွန်မ ယုံတယ် ...။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ...

သူက ယုံရမယ်တဲ့ လေ ...။

ရွှေလည်ဆွဲ

အခန်း (၁)

သူငယ်ချင်းအားလုံး၏ မျက်နှာမှာ သူ့ကို အထင်ကြီးအားကျနေခြင်း ရှိနေတာ မဟုတ်မှန်း ဝေခနဲ အကြည့်မှာ သူ သိလိုက်သည် ။

ဟိုတုန်းကဆို "မင်းက ထင်သားပဲကွာ၊ ငါတို့ ထက် အများကြီး သာ

တာပေါ့" ဆိုတာမျိုး၊ "ဟား ပိုင်လှချည်လား ဘယ်နှယောက်မြောက်လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး" စသဖြင့် တကယ်အားကျလို့ ပြောတာလည်း ရှိသည်။ ။

ရွယ်တူချင်းမို့ မနာလိုတာတော့မဟုတ်ဘဲ မခံချင်စိတ်လေး ခိုးလို့ ခုလုဖြစ်၍ ခပ်ငေါ့ငေါ့မေး တာမျိုးလည်း ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး ပြုံး၍ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ခုချိန်မှာ မျက်မှောင်ကုတ်တဲ့ သူက ကုတ်၊ ခေါင်းကုတ်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဂနာမငြိမ်တဲ့ သူက ကျွတ်ခနဲ ဖြစ်လိုဖြစ်။

ပိုင်စေက ပီကေဝါးမပျက်ဘဲ စက်ဘီးကယ်ရီယာမှာ နောက်ပြန်ထိုင် နေသည့် သူ့ကို နှာခေါင်း တစ်ချက်တွန့်၍ ကြည့်၏။

"စက်၊ မင်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲနော်၊ ပျိုးပန်း လာရင် ဘာပြောမလဲ၊ ဘာလုပ်မလဲ၊ မင်းရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိလား"

လူတစ်ယောက်ကို တည့်တည့်ကြည့်သည် ဟူ၍ သိပ်မရှိတတ်သော မျက်ဝန်းတို့ က ပိုင်စေဘက်ကို ခဏလေးပဲ ဝေ့သွားသည်။ ။ ကန်ရေပြင်ဘက်ကို ပြန်လှည့်ပြီးမှ စက်က ပြုံး၏။

"ပျိုးပန်းဆိုမှ ပဲ အပင်ပေါက်အောင် ကန်ရေပြင်ထဲ ပစ်ထည့်ပေးလိုက်ရုံပေါ့"

"ကျွတ် ..."

"ဟင်း ခက်တယ်"

နှစ်ယောက်၏ အသံ ပြိုင်တူထွက်လာသည်။ ။ ညီသုက စက်၏ ရှေ့ကို တည့်တည့်လာရပ်၏။

"ငါတို့ သတင်းကြားထားတာ မမှားနိုင်ဘူး စက်၊ မင်းတော့ နားပူမှာပဲ၊ ဒီလောက်ထိ လူသိ ရှင်ကြားတဲ့ခွဲပြီးမှ ..."

ညီသုက တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စကားဆက်ရခက်နေသည် ။ စက်က အံ့ကြိတ်လိုက်သလိုလို၊ ပီကေဝါးသလိုလိုနှင့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ခပ်ဖိဖိ စေ့လိုက်၏။

"ဆက်ပြော"

"အဲဒါ မင်းတို့ အသိဆုံးပဲကွာ"

"ဘာကို သိရမှာ လဲ"

"စက်"

ညီသုက စိတ်မရှည်တော့သလို ရှုံ့မဲ့သွား၏။

"စက်၊ ဟုတ်သားပဲ မင်းကလဲ၊ ငါတို့ က မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းရခက်မှာ စိုးလို့ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးကြမလို့ "

စက်က ခပ်ဟဟရယ်၍ သူတို့ ကို ဝေခနဲ ကြည့်၏။

"လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ ပျိုးပန်းက မင်းတို့ နဲ့ ပေါင်းစည်းပြီး လေးယောက်ဖြေတာကို နားထောင်ဖို့ လာမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါကတော့ ..."

"ငါ ဖြေရမှာ ၊ ငါ ရှင်းနိုင်တယ်"

"ပြီးရော ..."

ညီသုက မျက်စောင်းမထိုးတတ်ဘဲ စွေစောင်းကြည့်၏။ ဝိုင်းမိုးကလည်း အမြင်ကတ်ကတ် နှင့် မဲ့၍ တစ်ဖက်လှည့်လိုက်လျှင် ...

"ဟိုမှာ လာနေပြီ"

အားလုံးပဲ လှည့်ကြည့်မိကြသည် ။ လက်တောက်နေသည့် အဖြူ

ရောင်ကားလေးက ကန်တော်ကြီးထဲသို့ ညင်သာစွာမဟုတ်ဘဲ ခုန်ဆောင့်ပြေးဝင်လာ၏။ ထို့နောက် သူတို့ နှင့် အတော် ကြီးကွာဝေးသည့်နေရာမှာ ထိုးရပ်သွားသည်။

"သွားတော့၊ သွားတော့"

"စက် မင်း ဒီမှာ ပြောသလို ခပ်ရင့်ရင့်မပြောနဲ့ ၊ ပျိုးပန်းက ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်"

သူငယ်ချင်းတွေ၏ သံယောဇဉ်က မသေးလှပါ။ စိတ်မရှည်ကြ၊ မဲ့ကြ ၊ ရွဲ့ကြနှင့် တကယ်ရင် ဆိုင်ဖို့ ဖြစ်လာတော့ စိတ်မချနိုင်ကြပေ။

ပျိုးပန်းတို့ က ချမ်းသာသည် ။ မွေးချင်းမောင်နှမတွေများ သလောက် အားလုံး ရာထူးရာခံတွေ နှင့် သန့်သန့်ခန့်ခန့် နေကြသူတွေ ဖြစ်၏။ ရည်းစားများ ခွဲမှန်းသိလျက်နှင့် စက်ကို သူမ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ သည် ။ တွဲကြသည် ။ လက်ထပ်ကြရအောင်ဆိုတော့ စက်က ခေါင်းခါ၏။ စက် ခေါင်းခါပုံက "နေပါဦး၊ ကိုယ်တို့ စုဆောင်းကြရအောင်"၊ "မိဘတွေကို ပြောရခက်နေလို့"၊ "အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ပြီးရင် ခုလို မလွတ်လပ်တော့ဘူး" စသဖြင့် ယောက်ျားတန်မဲ့ ရှောင်ဖယ်စကားပြောတာမျိုး ဖြစ်ပါစေ၊ ပျိုးပန်းက လက်ခံနားလည်ပေးဖို့ တွေ ရှိသေးသည် ။

ခုတော့ "လက်မထပ်နိုင်ဘူး" ဟု အပြတ်ငြင်းပယ်လိုက်တာ ဖြစ်၏။ ပျိုးပန်း စိတ်ဆိုးသွား တာ သဘာဝကျသည် ။ ထို့ကြောင့် စက်ကို သူတို့ ဖျောင်းဖျနေကြတာ မအောင်မြင်ပါ။

စကားတစ်ခွန်းပြောလျှင် သက်ရောက်ပုံခြင်းတူတာတောင်မှ သူများနားဝင်သာအောင် ပြောတတ်ဆိုတတ်ဖို့ ကောင်းသည် ။ စက်က ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်။ "ဝင်္ကံဝုတ္တိတွေ ဝါသနာ မပါဘူး" တဲ့ ။

ရည်းစားစကားပြောပြီဆို "ရူပါ မလိုဘူး၊ မျက်လုံးက ဆုံးဖြတ်တာ" ဆိုသော စက်၏ ဒဿနက "ကိုယ့်ကို ချစ်လား" ဟု မေးတတ်ရုံနှင့် အဆင်ပြေနေသည် မို့ ဘယ်သူမှ လည်း ဆရာလုပ် လို့ မရ။

သူဟာ မင်းရက်စက်ပဲ ဖြစ်လေသည် ။ ချောလွန်းသလောက် ပြောရဲလွန်းသည် ။ ပြောရဲသလို ပြတ်သားတတ်၏။ ဘာကြောင့်နဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြုံလာတိုင်း ပီကေဝါးမပျက်။ သူတို့ မှာ သာ ...

စက်က နောက်က သုံးယောက်ကို ကျောခိုင်းခဲ့ပြီး ကားအဖြူလေးဆီ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားသည် ။ အိမ်မှာ ကားတွေ အများကြီးရှိသည် ။ ဒါပေမဲ့ အပြင်ထွက်လျှင် စက်ဘီးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ကားနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သူ ကြုံသလိုထွက်၏။ ခုလည်း သူတို့ အုပ်စုမှာ စက်ဘီးတွေနဲ့ ။

ပျိုးပန်းက ကားနဲ့ လာသည် ။ ဒါဟာ ဆန့်ကျင်ဖြတ်တောက်မှုတစ်ခုမှန်း သူ သိလိုက်၏။ ဘယ်တော့မဆို စက်ဘီးနဲ့ လာကြမယ်ဆိုလည်း တူတူ၊ ကားနဲ့ ဆိုလည်း တူတူ၊ ချိန်းလိုက်ကတည်း က 'ကိုယ်စက်ဘီးနဲ့ လာမှာ ၊ ခုပဲ ထွက် လာပြီ'၊ 'ကိုယ် ကားနဲ့ ၊ အခု လမ်းပေါ်ရောက်နေပြီ'၊ စီးနင်းသည့်ပစ္စည်း ဘာဆိုတာ သူက အသိပေးလိုက်တာနဲ့ ပျိုးပန်းက ထိုအတိုင်းထွက်လာမြဲ။

ခုလည်း သူ စက်ဘီးနဲ့ ထွက်လာတာကို ပြောလိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ပျိုးပန်းက ကားနဲ့ ရောက် လာ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်လျက် ကား၏ ထိပ်ဦးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည် ။ ထိုအခါကျမှ ကားထဲမှ ပျိုးပန်း ထွက်လာ၏။

ကျောလယ်လောက်ထိ ဆံပင်တွေကို ဘေးနှစ်ဖက်မှာ တိုထွာတွေ ဖြတ်ချထားသော ခုခေတ် စတိုင် ရွှေညိုရောင်ပျော့ပျော့နှင့် အရောင်ဆင်တူသော မျက်မှန်ကို တပ်ထားသဖြင့် ပျိုးပန်းက လှချင်တိုင်း လှနေသ

ည် ။ ကျပ်ကပ်နေသည့် နီရဲရဲဝတ်စုံက ရင်သားထက်မှာ ပခုံးချိတ်ကြိုး
ကလေး တစ်ချောင်းတည်း ရှိသည် ။ ဝင်းမွတ်ပြည့်တင်းသော ရင်ဘတ်
နှင့် ရွှေလည်တိုင်အထိ ရှင်းလင်းစွာ မြင်ရသည် ။ သူမက ဒီအတိုင်းပဲ ဝ
တ်နေကျ။ အမြဲတမ်းပဲ လှနေပါသည် ။

ဒါပေမဲ့ သူ ရက်စက်မှာ ပဲဆိုတာ ပြုံးစတုတ်ခမ်းများက ဦးဆုံးအသိ
ပေးနေသလိုပင်။ ပျိုးပန်း က စက်၏ နူးညံ့ပျော်ဝင်ခြင်းမရှိသော မျက်ဝ
န်းတို့ ကိုကြည့်ကာ တူညီသောမဲ့ပြုံးနှင့် စတင်နှုတ်ဆက် လေသည် ။

"စက် ..."

သူမ ခေါ်တော့ စက်က နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ မျက်ခုံးပင့်ထူး၏။

"ပျိုး ဘာပြောမှာ လဲဆိုတာ စက် သိတယ်မို့လား"

"ဘယ်သိမလဲ၊ ပြောမှ သိမှာ ပေါ့"

"ဆန်းဒေးမှာ စက်နဲ့ ပျိုးတွေ့တုန်းက ပြောတဲ့ စကားပဲ"

စက်က ပီကေဝါးရင်း မျက်ခုံးကို လက်မနှင့်ခြစ်သည် ။ ပြီးတော့ လ
က်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်၍ ကမ်းစပ်ဘက်ကို လှည့်ထွက်သွား
သည် ။ ခဏရပ်ကျန်ခဲ့ပြီးမှ မကျေမနပ်လေး လျှောက်လိုက်သွားမိသည်

။

"စက် ..."

"ဟင် ..."

"ပျိုးနဲ့ စက် လက်ထပ်မှ ဖြစ်မယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"စက်၊ စက်မေးပုံက ရိနေသလိုပဲနော်၊ ပျိုး မခံနိုင်ဘူး"

စက်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်၍ စိုက်ကြည့်ရင်း ...

"လက်ထပ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာက မင်း ကိုယ့်ကို ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ ၊ ဒါ ဆွေးနွေးတာနဲ့ မတူဘူး၊ မဖြစ်မနေ ကိုယ်လုပ်ရမှာ ကို မင်းချမှတ် နေတာ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ စက်ကမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ၊ လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကား ပျိုးဆီရောက်လာ တယ်၊ အဲဒီစကား စက်ပြောလိုက်တာ ဟုတ်မဟုတ် ပျိုးမသိချင်တော့ဘူး၊ ပျိုးပြောချင်တာက ပျိုးနဲ့ စက် လက်ထပ်ကြဖို့ပဲ"

စက်က ပီကေကို တစ်ဖက်ကနေ လျှာပေါ်တင်၍ ထွေးထုတ်တော့မလိုလုပ်ပြီးမှ တစ်ဖက် ပါးစောင်ထဲသို့ ထည့်၏။ ထို့နောက် မေးကြောတွေ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားအောင် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဖိကိုက် ထား၍

"မင်းက မသိချင်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ ပြောရမှာ ပဲ ပျိုး၊ မင်းနဲ့ ကိုယ် မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဘာ ..."

စက်က ဘယ်တုန်းကတည်းက စုဆောင်းထားမှန်းမသိသည့် ပီကေ အိတ်ခွံတွေကို ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲက နှိုက်ယူ၍ ဖိကြိတ်လုံးချေပစ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် စက္ကူလုံးကလေးကို ခြေဦးထိပ်နား သို့ ပစ်ချ၏။ မြက်ခင်းပေါ်သို့ မကျမီ ခြေဖြင့်လွှဲကန်ပစ်လိုက်တော့ စက္ကူလုံးကလေးက ကန်ရေပြင် ထဲသို့ မြောက်တက်ပြီး ပြုတ်ကျသွားလေသည် ။

ရေပြင်သည် အနည်းငယ်ဂယက်ထသွားကာ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။ ပျိုးသည် စက္ကူ လုံးကလေး လူးလူးလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည် ကို စူးစိုက်ငေးကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်သည် ။

"ရှင် ပျိုးကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုး မှတ်နေသလဲဟင်၊ ရှင် ပြောစမ်းပါ"

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကို ဆတ်ခနဲ လာရပ်၍ ပျိုး လက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ်နှင့် မေးမိ၏။ စက်က ပန်းသွေးပြေပြေလေး ခြယ်ထားပေမယ့် နီရဲ နေသည့် မျက်နှာလေးမှ ဒေါသတို့ ကို အေးစက် စက်ကြည့်၍ ...

"မင်းရက်စက်ကိုလည်း မင်းသိဖို့ ကောင်းတယ်"

ဟု ပြော၍ အနားမှာ ရှိသည့် သစ်မြစ်ဆုံကြီးနားသွားပြီး ထိုင်ချလို က်သည် ။

ပျိုးက တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည့် အကြည့်များ နှင့် ကြာရှည်စွာ ရပ်ကြည့် နေပြီးမှ ကန်စပ်သို့ တရွေ့ရွေ့ သွားသည် ။ ပြီး တော့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

စက်က သူမ လှုပ်ရှားသွားသည့်အတိုင်း စူးစိုက်လိုက်ကြည့်နေတာမြင်တော့ ခပ်မဲ့မဲပြီး၍ ...

"စက်၊ ရှင် ပျိုးကို ချစ်ခဲ့တယ်မို့လား၊ ချစ်တယ်လို့ လည်း ပြောခဲ့တာ ပဲ၊ အခု ရှင် ပျိုးကိုချစ် သလား၊ မချစ်ဘူးလား၊ အဲဒါပဲဖြေ"

"မချစ်ဘူး"

ပျိုးပန်း မျက်နှာမှောင်ကျသွားသည် ။ တက်ခေါက်သံသည် မကျယ် ပေမယ့် နာကျည်း အေးစက်ခြင်းများ နှင့် ...

"သိတယ်၊ ရှင်က မင်းရက်စက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူများ တွေ တားဆီးတဲ့ ကြားက၊ ကဲ့ရဲ့ အဝေဖန်ခံ ပြီး ပျိုးက ရှင့်စကားကိုပဲ ယုံခဲ့တာ၊ ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒီတိုင်းတော့ မကျန်ခဲ့နိုင်ဘူး စက်"

ပြောပြီး ပျိုးပန်းက ရေပြင်ဆီပြန်လှည့်၍ ရေစပ်နှင့် နီးသထက်နီး အောင် တိုးသွားသည်။ သူ့ကို ကျောခိုင်းလျက်နှင့် ဆက်ပြော၏။

"အသက်နဲ့ အရှက်ပဲ ရွေးဖို့ ရှိတော့တယ်၊ ပျိုးသေသွားလည်း ရှင်ငုတ်တုတ်ကြီး ပျိုးရဲ့ ကား ဘေးမှာ ကျန်ခဲ့မှာ ၊ ကားထဲမှ သေတမ်းစာလည်း ရှိတယ်၊ ရှင် ထောင်ကျမှာ ပဲ၊ ဒီတော့ ပျိုးကလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ရှင်လိုလူဆီက အချစ်ကို မလိုချင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပျိုး မကျန်ခဲ့နိုင်တဲ့ အတွက် ရှင် ပျိုးကို လက်ထပ်ရမယ်၊ လက်ထပ်ကြပြီးမှ ရှင်ကို မေးစရာရှိတာတွေ လှလှပပကြီး ဆက်မေးမယ်"

ထိုစကားအရောက်မှာ စက် ပခုံးတွန့်၍ မျက်ခုံးတွေပင့်လိုက်တာကို ပျိုးပန်း မမြင်ပါ။

"ရှင် ဖြေပါ"

"နေဦး၊ မင်းဖြေခိုင်းတာတွေ ဘယ်နှစ်ခုလာဦးမှာ လဲ၊ ကိုယ် ဒီလိုစစ်ဆေးခံဖို့ လာတာမဟုတ် ဘူးနော်၊ သိစေချင်လို့ ပါ"

"ဒါ ရှင်နဲ့ ပျိုးရဲ့ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ၊ ရှင် ပြောလိုက်၊ ပျိုးကို လက်ထပ်မှာ လား၊ မထပ်ဘူးလား၊ နီး ဆိုရင်တော့ ပျိုးရေထဲကို ခုန်ချလိုက်မယ်"

"ခုန်ချလိုက်တော့"

ပျိုးပန်းကိုယ်လေး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ထို့နောက် ကန်ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။ ။ ဒီနားမှာ ရေက ကမ်းပါးစောက်လို့ ဖြစ်နေသလားမသိ။ ပျိုးပန်းကိုယ်လေး စွပ်ခနဲ မြုပ်ဆင်းသွား၏။ ရေထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေ ဖြစ်နေ၏။

ရေပြင်မှ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းအသံများက လူသူကင်းရှင်းသော်လည်း

အဝေးက စုံတွဲအချို့ကို လှမ်းခေါ် နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ။

စက်က သစ်ပင်မှီချလိုက်ပြီး ရေပြင်ကို စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်နေ၏။
ထိုစဉ် အရိပ်သုံးခု ဦးဆုံး ပြေးချလာသည်။ ။ နောက်မှာ နောက်ထပ်လူ
တွေ ပါလာ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်လာသည့် ညီသုက ...

"စက်၊ မင်း အမှုပတ်မယ်၊ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ခုန်ချဦး"

ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လှည့်ပြောပြီး ရေထဲ စွပ်ခနဲ ခုန်ချသွား၏။

"စက်၊ လာကွ"

ဝိုင်းမိုးက ဒေါသဖြစ်သလို ထပ်အော်ကာ နောက်က လိုက်ဆင်းသ
ည် ။ ပြီးတော့ ဝိုင်စေ ...။ ထို့နောက်တွင် ကမ်းပေါ်မှာ လူအချို့
စုရုံးလာကြသည်။ ။ ရေထဲ ဆင်းဖို့ ပုဆိုးမကြ၊ ဘောင်းဘီနှစ်ဖက် စ မ၍
ဟန်ပြင်ကြနှင့် ဝိုင်းမိုး လက်ထဲမှာ ပျိုးပန်းပါလာတော့ 'ပြန်ရလာလို့ ကွ
နော်' ဆိုတာမျိုး လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက် အဆုံးသတ်ကြသည်
။

"မင်းက ဘာလဲကွ၊ မင်းချစ်သူမို့လား"

ဝိုင်စေက ပျိုးပန်းကို ထမ်းပြေးပြီး ပြန်ချသည်။ ။ သတိရအောင် ပြုစု
နေ၏။ စက် ရှေ့ကိုမလာ ဘဲ လူစိမ်းအချို့က မကျေနပ်သံနှင့် မေးသည်
။

"မင်းနဲ့ စကားပြောနေရာကနေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ မြင်တာပဲ"

"ရေထဲဆင်းသွားတာကို သူ ကြည့်နေတာ"

စက်က ပီကေဝါးရင်း နှစ်ယောက်တည်းခိုင်ခံ့ပြော၍ စွပ်စွဲဖို့ ကြိုး

စားနေကြသော စုံတွဲနှစ် ယောက်ကို ချဉ်တူးတူးကြည့်၏။

"သေချင်လို့ ဆင်းပါရစေဆိုတာ တားလို့ ရမလား"

အေးစက်စက် သူမေးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ရှေ့ကိုထပ်တိုးလာကာ

...

"အဲဒါကိုက မင်းတစ်ခုခုပြောလို့ ပေါ့၊ သူသေရင် မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်"

"အခု မင်းဘေးက မင်းရဲ့ ချစ်သူကို ရေထဲဆင်းသေဖို့ ခိုင်းကြည့်ပါလား၊ ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး နာခံသွားမတဲ့ လား"

လူရွယ်က ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားကာ ...

"ဒါ ... ဒါမဆိုင်ဘူး၊ သေခိုင်းလို့ မရပေမယ့် မင်းနဲ့ သူ ..."

"ကိုယ်က သေခိုင်းစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး၊ သူ့ကို မေးကြည့်လိုက်"

ပျိုးပန်း သတိရလာသည် ။ ရေတွေဝင်နေဆဲ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ ကြောင့် နီရဲညိုတက် လာ၏။ ထို့နောက် လူပုံအလယ်မှာ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်ကာ လူးလဲထရပ်သည် ။

"ပျိုးပန်း"

ဝိုင်းမိုးက ပျိုးပန်းလဲကျသွားမှာ ကို စိုးရိမ်ကာ လက်ဖျားကလေးကို လှမ်းကိုင်၏။ ပျိုးပန်းက ဝိုင်းမိုးလက်ကို ပုတ်ထုတ်ခါချ၍ ကားထဲပြေးဝင်၏။ တအင့်အင့်ငိုရှက်လျက်နှင့် ကားကို ဘက်ခံ ဆုတ်သည် ။ ကားလေးက ဝင်လာတုန်းကအတိုင်း လူးလူးလိမ့်လိမ့်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေသည် ။

စက်က ပီကေဝါးရင်း ထရပ်လိုက်သည် ။ ရေတွေ စိုရွဲနေကြသော

သုံးယောက်သားမှာ ပုံပျက် ပန်းပျက် ...။ အရပ်ရှည်၍ ပိန်သော၊
ဘောင်းဘီရှည်လည်း သိပ်မဝတ်တတ်သည့် ညီသုခများ ဘောင်းဘီတို
ကလေးနှင့် စိုရွဲကပ်နေတော့ သူများ ထက်အဖြစ်ဆိုး၏။ ထိုထဲမှာ ကျော့
ကျော့မော့မော့ ပဲ ရှိနေသည့်စက်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

"ကျေးဇူးတော့မတင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သနားလို့ မုန့်ကျွေးမယ်၊ လိုက်ခဲ့"

"ခွေးစုတ်၊ ခွေးဝဲစား"

နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်သွားကြတာ ဆဲပြီမှန်း သိလိုက်သည် ။ အသံထွက်
ရယ်ရင်း စက်ဘီးဆီ သူ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ခုလောက်ဆို တစ်
နေရာရာမှာ ကားထိုးရပ်ပြီး ပျိုးပန်း ငိုနေလောက်ပြီ။ အချစ်ဆိုတာ မိ
တ္တူဆွဲသလို၊ ချုံ့လို့ ခွဲလို့ မရဘူး။

မင်းက လောဘကြီးတာကိုး ပျိုးရယ် ...။

အခန်း (၂)

"ဘာ၊ ခွန်းဆက်ချို့၊ ဟုတ်လား"

"ဟင်၊ မလွန်ဘူးလား"

"ဟိုက ဆရာဝန်"

သုံးယောက်လုံး အရင်လိုပြီးဖြဖြနဲ့ စနောက်လာကြတာ မဟုတ်ဘဲ အပြစ်တင်သံကြီးတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။ ။

"သူ့အမေက ရွှေဆိုင်ကြီးနှစ်ဆိုင်နဲ့ မာနလည်း ကြီးတယ်၊ မုဆိုးမပေမယ့် မင်းလျှော့မတွက် နဲ့၊ သူ့သမီးကိုထိရင် ခံမှာ မဟုတ်ဘူး "

"သူနဲ့ ငါနဲ့ မှ မဆိုင်တာ၊ သူ့သမီးနဲ့ အဆင်ပြေနေပြီဥစ္စာ"

"ဟင် ဘာရယ်၊ ခွန်းဆက်ချို့နဲ့ မင်းက "

စက်က ပီကေကို ဂူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး စီးကရက်ထုတ်၍ မီးညှိသည်။ ။ တစ်ရှိုက် ရှိုက်ပြီးမှ မီးခိုးငွေ့တွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှုတ်ထုတ်ကာ ...

"သူ့ကို ငါ ဆေးခန်းအပြန်လိုက်ပို့တာ သုံးရက်ရှိပြီ"

"ကြည့်လုပ်ပါကွာ၊ သူ့အမေသိသွားမှ "

"သူ့အမေက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့ ၊ နောက်လည်း အိမ်ကို ဝင်ပါ၊

ထွက်ပါ တဲ့ "

"ဘယ်လို ..."

"ဟင် ကြွားနေတာလား"

စက်က ပြုံးနေလျက် ဘာမှ ဖြေခြင်းမရှိပေ။ တကယ်တော့ သားအမိ နှစ်ယောက် ကားပျက် နေကြသည် ။ လူရှုပ်နှစ်ယောက်က ကားပြင်ပေး မလိုလိုနှင့် ဒေါသန္တာလက်ကိုင်အိတ်ကို လုပြေး သည် ။ ထိုအချိန်မှာ စက်က ကွက်တိရောက်သွားခဲ့သည် ။

ကံကြမ္မာဟာ စက်၏ နှလုံးသားလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းခံခွင့်မပေးခဲ့ဘူးထင်၏။ အမြဲတမ်း သူ့ဘက်မှာ ပဲ ရှိနေသည် ။ အိတ်ကို ပြန်လုပေးခဲ့သည် ။ ကားလည်း ပြင်ပေးလိုက်၏။

ဆုံစည်းကြပုံက ရုပ်ရှင်လိုလို ဘာလိုလိုဆန်ပေမယ့် ဒါဟာ ဖန်တီးမှုမပါတာ သေချာပါသည် ။

ဟိုနေ့တွေကတည်းက ခွန်းဆက်ချို့အလှကြောင့် ဆေးခန်းရှေ့မှာ ရစ်သီရစ်သီ မကြာခဏ လုပ်ခဲ့သည့် စက်ကို ခွန်းဆက်ချို့က မရိုးသားမှန်း သိပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ သူမအမေကို ဘာမှ ပြော မထားဘဲ ခုမှ ခင်ရသလို ဖော်ရွေသည် ။ ထို့ကြောင့် အဆင်ပြေ၏။ နောက် ပို၍ အဆင်ပြေလာတာက ဆေးခန်းအပြန် သူပဲ သွားကြိုပြီး ပြန်ပို့ပေး၏။ မော်ဒယ်အမြင့် ဆုံးကားကြီးနှင့် ချောမွေ့သန့် စင်နေသည့် စက်ကို ဘယ်လိုလူက အထင်သေးမလဲ။

ကားငှားပြီး မိန်းမလာပိုးသလား၊ သူဌေးဟန်ဆောင်သလား၊ ဘာညာဘယ်လိုမှ ထင်လို့ မဖြစ်နိုင်အောင် စက်က ခန့်သည် ။

"အေးပေါ့လေ၊ မင်းရဲ့ ဟိတ်ကလည်း နည်းတာမှ မဟုတ်တာ"

ချောတာတစ်ခုတည်းမဟုတ်သည့် စက်ကို မချင့်မရဲကြည့်၍ ဝိုင်းမိုးက အဆုံးသတ်ပြော၏။ လက်မခံချင်၍ မရ၊ စက်ဟာ သူ အဆင်ပြေလာလျှင် ပြောသည် ။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြော။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ လည်း ကြွားပြောတာမရှိခဲ့ဖူးသဖြင့် မယုံလို့ မရပေ။

"စက် ..."

"ဘာလဲ"

"မင်းဖားသားကြီးက ‘ငွေနှင်းစက်’ နဲ့ မင်းကို စေ့စပ်မလို့ ဆို"

" မဟုတ်ဘူး ၊ ငါက ပူဆာထားတာ"

"ဘာ ..."

"မင်းက လက်ထပ်ချင်တာ"

"ဟင် ..."

ဖြစ်ကုန်ကြပြန်ပြီ။ တအံ့တဩ။ ငွေနှင်းစက်ကို အားလုံးပဲ သေချာတော့ မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်ရှေ့ပြေးသည် ။ မိဘတွေကိုယ်တိုင်က ဆိုရယ်ကျသည် ဆိုတာလောက်တော့ သိထားကြ၏။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မြင်ဖူးကြသည့်ပုံစံက ဆံပင်ပန်း မထောက်တထောက်ကို ဖြောင့်ထားကာ မျက်လုံးကတော့ အတော်လှ၏။ ဝတ်တာစားတာ ရိုင်းတစ်လှည့်၊ ယဉ်တစ်လှည့်နှင့် ချစ်စရာလေး ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့

"ငါတို့ တော့ ထူးခြားလှပတာ မရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ၊ ပျိုးပန်းနဲ့ သိပ်မကွာပါဘူး၊ မင်းလက် ထပ်ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ"

"လိုချင်လို့ "

"အဲဒီလိုချင်တာကို ပြောတာကွာ"

စက်တို့ တိုက်ကြီးထဲမှာ အချိန်ပြည့်လိုလို စက်တစ်ယောက်တည်းမို့ သူတို့ လေးယောက် ဆုံမိကြတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ဖြစ်၏။

စက်၏ ဒယ်ဒီ ဦးဆက်နေက အလုပ် မနားမနေလုပ်နေသူ ဖြစ်ကာ အောင်လည်း အောင်မြင် သည် ။ တိကျပြတ်သားသလောက် မာနလည်း ကြီး၏။ ထို့ကြောင့် သားအဖတစ်တွေ ရင်ဆိုင်မိလျှင် လည်း စကားပြော အဆင်ပြေတာ သိပ်မရှိပေ။ စက်က စကားပြောနည်းပြီး ပြောချင်တာကို မပြောရဲတာမရှိ။ ပြောရဲတာကို ကြိုက်ပေမယ့် မနာခံတာကို ဦးဆက်နေ က မကြိုက်။

"ငါတို့ ကတော့ ဒီတစ်ခါ မင်းက နာခံလိုက်တယ်ပဲမှတ်တာ"

ပန်းကန်ထဲမှာ ရှိနေသည့် မုန့်တွေထဲက တစ်ခုကို ယူစားရင်း ညီသူ က သံဝေဂရနေသေး သည် ။

"စက်၊ ပြောကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လိုချင်သွားတာလဲ"

"လိုချင်လို့ ပါဆို"

"အဲဒါကိုက ထူးဆန်းနေတာ၊ အန်ကယ်နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးပုံမရှိပါဘူး၊ အ ထူးသဖြင့် အန်ကယ် စီးပွားရေးနဲ့ သူ့မားသားကြီး ရွှေရောင်းတာ အဆ က်အစပ်မှ မရှိတာ။ မင်း ပူဆာလို့ ဆိုတာ လုံးဝကို ယုံကြည်ထိုက်တယ်၊ ပြောရင်း စိတ်ဝင်စား လာပြီ၊ ပြောစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ လိုချင်တာလဲ၊ သူ က မင်းကို မကြည်ဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်"

ပိုင်စေက မဲ့၍ 'ထင်သားပဲ' ဟု သူ့စကားသူ ပြန်ထောက်ခံသည် ။ ဝိုင်းမိုးက အထင်ကြီး သွားသည့် မျက်နှာနှင့် လှည့်ကြည့်၍ ...

"ဘာထင်တာလဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီလိုကောင်မျိုးက မရတာကိုမှ မက်တာကွ၊ သူ စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုကတည်းက ကြိုးစား တာမရလို့ မခံချင်ဖြစ်ပြီး လိုချင်တာ"

"မခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုကိုလိုချင်တာ"

စက်က ထပ်ပြောပြီး ပြုံးနေ၏။

"ဒါလည်း ယုံကြည်ထိုက်တာပဲ"

ပိုင်စေကပဲ ထပ်၍ ထောက်ခံသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ မိဘအားကိုးနဲ့ တောင်းယူတာ တစ်နည်းအားဖြင့် အစွမ်းအစရှိရာကျနေတာ ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စေ့စပ်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ လိုကိုလိုချင်တာ သေချာတာပေါ့"

ပိုင်းမိုးက ထောက်ခံတော့ ပိုင်စေက လူကြီးဂိုက်ဖမ်း၍ တဟင်းဟင်းရယ်သည်။ ။ ညီသုက ဘာမှ မဝေဖန်ဘဲ ဟိုလှည့်ခေါင်းညိတ်၊ ဒီလှည့်ခေါင်းညိတ်။

"သူက မာနကြီးလို့ လား"

ဟု စက်ကိုယ်ကို လက်တို့ မေးလိုက်သေးသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ မာနကြီးတာတစ်မျိုးတည်း မဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းခေတ်မီတယ်၊ ငါ့လိုပဲ မပြော ရဲတာ မရှိဘူး၊ မာကျောကျော ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ စကားပြောနေရတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ကွ၊ အပျင်းပြေတယ်"

"မင်းဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အပျင်းပြေချင်လို့ မိန်းမယူရတယ်လို့ "

ပိုင်စေ ရှုံ့မဲ့မဲ့ရယ်၏။

"သေချာလည်း စဉ်းစားပါဦးကွာ၊ တကယ်လက်ထပ်ပြီးမှ မချစ်မှန်း

သိရင် ဟိုကစွာစွာနဲ့ မင်း လည်လွန်းတဲ့ ဘီး ချေးသင့်သလို ဖြစ်ဦးမယ်"

စက်က ဆိုဖာပေါ်မှာ မဆန့်မပြဲလှဲချလိုက်ပြီး နောက်မှီနဲ့ လက်တင် ပေါ်မှာ ခြေထောက်တွေ ကို ကိုရိုကားရား ပစ်တင်ထားလိုက်၏။ ပြီး တော့ ပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းများ ဖြင့် ...

"စေ့စပ်တာပဲ၊ လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်တာ"

"တွေ့လား၊ လုပ်ပြီ ..."

"အေးလေ၊ အန်ကယ်နဲ့ မင်းတွေ့တော့မယ်"

"ပျိုးပန်းကိစ္စလည်း သိသွားလို့ ပြဿနာတက်သေးတယ်ဆို"

စက်က လှဲနေရာမှ မျက်နှာကျက်ကိုပဲ ငေးနေကာ ...

"ဟုတ်တယ်၊ ပျိုးနဲ့ ငါ့ကို ဒယ်ဒီက မှားခဲ့ကြသလားလို့ မေးတယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ လူတိုင်း ဒီလိုပဲထင်ကြတာပဲ၊ ဟိုက ရေထဲခုန်ချ တာကိုး"

"ဆင်းသွားတာပါ"

စက်က ကပ်သပ်ပြော၏။

"အလွယ်တကူ ပြောတာကွာ၊ ခုန်ချတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ"

စက်က ရယ်၍ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နေလိုက်၏။

"မင်း အန်ကယ်မေးတာကို ဘယ်လိုဖြေလိုက်လဲ"

ဝိုင်းမိုးက မသိမသာ အစ်သည် ။ စက်က စိတ်မရှည်သောပုံနှင့် မျက် နှာစောင်းကြည့်သည် ။ ဝိုင်းမိုးက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းသိသောကြောင့် ...

"မင်းကလည်း မေးတိုင်း ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ဖြေနေပြီးတော့"

"လျှောက်မမေးနဲ့၊ အဲဒါ သူနဲ့ ငါ သိတယ်"

ဝိုင်းမိုးက ပိုင်စေ့ကို မျက်စပစ်ကြည့်၏။ ဘယ်လိုထင်လဲလို့ မေးသည့်သဘော။ ပိုင်စေ့က ခေါင်းခါပြကာ ...

"ခွန်းဆက်ချို့ကို စိတ်ဝင်စားတာပဲလား၊ အတည်လား"

"အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ"

ပိုင်စေ့ မျက်နှာရှုံ့တွသွား၏။ ထိုစဉ် ကားဝင်လာသံကြားလိုက်ရပြီး မကြာမီ ...

"စက်ရေ ..."

"ဗျာ ... ဒယ်ဒီ"

ဦးဆက်နေက ဧည့်ခန်းရှေ့မှာ ခဏရပ်၍ ...

"စေ့စပ်ဖို့ ကို ဒယ်ဒီ ဖုန်းနဲ့ တော့ ဆွေးနွေးပြီးပြီ၊ ကိုမိုးကျော်က လက်ခံလိုက်တယ်ကွ၊ သူ့မိန်းမကို သူပြောထားမယ်တဲ့ ၊ မိန်းကလေးကလည်း မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊ ဖုန်းဆက်လိုက် ပါတဲ့ ၊ ပုံစံကတော့ နေ့ကောင်းရက်သားရွေးပြီး စေ့စပ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မင်း ဘယ်နေ့ ဖြစ်ချင်လဲ"

"ဖြည်းဖြည်းပဲ ဒယ်ဒီ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောချင်သေးတယ်"

လုပ်ပြီ။ စက်တို့ စပါပြီ။ ပိုင်စေ့တို့ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်သည် ။ ဦးဆက်နေ မျက်ခုံးကြီးလည်း ကုတ်ကျသွားသည် ။

"မင်းပဲ မိန်းကလေးနဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်ဆို"

စက်က ပက်လက်လှန်နေရာမှ တံတောင်တစ်ဖက်နှင့် ထောက်၍ ထထိုင်လိုက်၏။ သေချာ ထိုင်၍ ဦးဆက်နေကို မျက်နှာမူပြီးမှ ...

"ပြေတာကသပ်သပ်လေ၊ အခု သူက စကားပြောချင်တယ်ဆိုတာ မပြေလည်ဖို့ အစပျိုးတာ ဆို ခက်မယ်"

"မင်း သိပ်မထွင်နဲ့ နော် စက်၊ ဒါ ကလေးကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူကြီးချင်းပြောဆို ပြီးနေပြီ၊ မိန်းကလေးက မငြင်းဘဲ လက်ခံနေတဲ့ ဥစ္စာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက မိန်းကလေးပဲ၊ လိုချင်တဲ့ သူက တောင်းရတာပဲ၊ မင်းက ခပ်ကျော့ကျော့နေချင်တာလား"

ကိုယ့်သားအချိုးကိုလည်း ကိုယ်သိသည် မို့ စကားစလိုက်ကတည်းက စက် လေသံပြောင်း သွားပြီကို ဦးဆက်နေ သိသည် ။ လိုချင်တော့လည်း သူပဲ ဇွတ်၊ "ပြေလည်နေပါပြီ၊ သူခေါင်းညိတ် အောင် ကြာကြာမစောင့်ချင်တော့လို့ သူ့မိဘဆီမှာ စေ့စပ်ပေးပါ၊ လက်ထပ်ပေးပါ" နှင့် ပူဆာခဲ့ တာလည်း သင်းပဲ။

ခုတော့ ပြောဆိုပြီးပြီဆိုမှ သင်းက အင်တင်တင်ပြန်လုပ်လို့ ၊ ဦးဆက်နေ မျက်နှာကြီး တဖြည်းဖြည်းတင်းလာတော့မှ စက်က ပြုံးလိုက်ပြီး

...

"ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ရှိပါစေ့မယ်"

ဟု မချို့မချင်ပြော၍ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် ပခုံးတွန့်၏။ ဒါကို သေသေချာချာကြည့်နေတာမို့ ဦးဆက်နေ မြင်သည် ။ လူငယ်တွေရှေ့မှာ ဆက်မဆူချင်သည် မို့ ဒေါသကို ထိန်းလိုက်သော်လည်း ထွက်ခွာလာခဲ့သည့် ခြေလှမ်းတွေကတော့ ကျဲနေပါလိမ့်မည်။

ဒီကောင် ဘယ်သူနဲ့ တူပြီး ဘယ်လိုအကျင့်တွေနဲ့ လဲ ...။ ပြောပြန်ရင်လည်း ကိုယ့်ရှုးကိုယ် ပတ်ဦးမယ်၊ ခက်ပါလား ...။

အခန်း (၃)

"ဘယ်ထိ လိုက်မှာ လဲ"

"အိမ်ထိလေ"

"ဒါနဲ့ ဒီနေ့ မအားဘူးဆို"

"အိမ်ထိ ပို့ဖို့အားတယ်"

"ဟုန်း ..."

ခွန်းဆက်ချိုက မျက်စောင်းလေးရွယ်ပြီး မထိုးဘဲ နှာခေါင်းလေးရှုံ့၏။ အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းသည့် အမူအရာလေးပဲ ဖြစ်သည် ။ ဆရာဝန်မကြီးပုံစံ နောက်တွဲဆံထုံးနှင့် ဆံထိုးလှလှလေး ကို ခန့်ခန့်လေး ဆင်ယင်ထားသော်လည်း ဆယ်ကျော်သက် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်လို သူမက နုသစ်လှပနေ၏။

သူ အပြင်မှာ ရောက်နေတာမြင်မှ ပြန်ဝင်သွားပြီး သေချာပြန်ပြင်ပြီးမှ ထွက်လာတာမို့ အလုပ် ပြန်နှင့်မတူ။ မျက်နှာလေးမှာ နွမ်းနယ်ချွေးစိုနေတာမရှိသလို ဆံပင်တွေ မသေမသပ်လည်း မဖြစ်။

"ဘာကြည့်တာလဲ"

"လှလို့ "

"သွားပါ၊ ဘယ်တော့ပြန်ချစ်မှာ လဲ မေးချင်လို့ များ "

ကားမောင်းရင်း စက်က ရယ်လိုက်သည်။ ။

"တစ်ခါပဲ မေးမယ်၊ နှစ်ခါမမေးဘူး"

"အံ့မယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ တမျှော်မျှော်နဲ့ လည်ပင်းရှည်နေရတာ ဝါသနာ မပါဘူး"

"ဒါဆို ဘာလို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေသေးလဲ"

"ကားနဲ့ လေ"

"ကားနဲ့ လိုက်တာလည်း လိုက်တာအတူတူပဲ"

"ဆေးရုံကို လာကြိုတယ်၊ ပြန်ပို့ပေးတယ်၊ ချို့သွားလေရာ ပါနေတာမှ မဟုတ်တာ"

ခွန်းဆက်ချို့ နှုတ်ခမ်းစုချင်ပါပြီ။

"ဟယ် ချောလိုက်တာ" ဟု မြင်တဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း မပြောဘဲ မနေနိုင်အောင် ကြည့်ကောင်း တဲ့ ဒီရုပ်၊ ဒီပုံစံကို သူမလည်း သဘောကျသည် ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ရည်းစားထားရမယ့်အရွယ် လား။ သူ့ကို ပြန်ချစ်ဖို့ ဟာ အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးချယ်ဖို့ ပဲ ဖြစ်ရမည်မို့ စဉ်းစားရဦးမည်။ ပြီးတော့ သူ ဒီလောက်ချောနေတာကို မယုံရဲ။

ဆေးရုံက ဆရာဝန်အချင်းချင်း အမျိုးသမီးချင်းမှာ သူချောတာကို လက်တို့ ပြကြ၊ ကြိတ်ပြီး ကြဖြစ်နေကြတာ ချို့ မြင်သည် ။ ခင်တဲ့ သူတွေက "ဘယ်တော့စားရမှာ လဲ"၊ "မင်းနဲ့ လိုက်တယ် ရွေးလိုက်တော့"၊ စသဖြင့် စနောက်ကြတာတွေ ရှိခဲ့ပြီ။

ဒီအဖြစ်တွေထဲမှာ ချို့လည်း သူ့ကို ရွေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး

သား။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသော် လည်း သူ့ကို အဖြေပေးဖို့ ကျတော့ စိတ်တိုင်းမ ကျတာတွေ ရှိနေခဲ့ပြန်သည် ။ တကယ်ဆို ယောက်ျား လေးတစ်ယောက် က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြတ်နိုးပိုးပန်းကြတာ အချိန်မှန်ရောက် လာရုံပဲ လား။

သူ့ကို ညနေကျမှ မြင်ရသည် ။ ပို့ပေးပြီး အိမ်ထဲဝင်ပါဦးဆိုတာတော င် ဝင်ချင်မှ ဝင်ပြီး ဒီအပြင် အချိန်တွေမှာ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရပါ။ ပြီး တော့ ဖုန်းဆက်ဖော်မရတာ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည် ။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မာ မီကိုယ်တိုင်က တားဆီးတင်းကျပ်ထားတာ ဘာမှ မရှိ။ အိမ်မှာ လွတ်လ ပ်စွာ ဝင်ထွက်လို့ ရသည် ။ သူ ပို့မယ်၊ ကြိုမယ်ဆိုလို့ အိမ်က ကားကို တောင် ရုပ်သိမ်းပေးခဲ့တာပဲ။

ဒါနဲ့ တောင် သူပုံစံက ကိုယ့်အပေါ် ဂရုတစိုက်ပျာပျာသလဲ သိပ်မရှိ တာကို စိတ်က ခံစားမိ နေသည် ။ ပြီးတော့ စကားပြောတိုင်း အနိုင်လု တာမဟုတ်သည့်တိုင် အရှုံးမပေးတတ်ပေ။ ချစ်ပါတယ် လို့ ပြောပြီး အဖြေတောင်းတော့ လေသံက ပြန်ချစ်ဖွယ်မရှိ။

ချို့မျက်နှာလေး တင်းသယောင်ဖြစ်လျက် နှုတ်ဆိတ်သွားတာကို စ က်က သိသည် ။ ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ဆွဲချလိုက်ပြီး ...

"ဘာဖြစ်သွားတာလဲ"

ချို့က လှည့်မကြည့်ပါ။ မျက်ဝန်းလေးကသာ သူ့ဘက်သို့ ခပ်စောင်း စောင်း ရွှေ့လျက် ...

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဆက်မောင်း"

"တို့ က စိတ်ကောက်ရင် မချော့တတ်ဘူး။ တော်ကြာ မချော့တတ် တာကို ကြံဖန်စိတ်ကောက် နေမှာ စိုးလို့ "

ချိုက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ဒီတစ်ခါ မျက်စောင်း တကယ်ထိုး ပစ်၍ ...

"မချော့တတ်ဘူးဆိုတာ ရှိလား၊ စိတ်ဆိုးနေလား မဆိုးပါနဲ့ ကွာ ဆိုတာမျိုး၊ ငိုမနေပါနဲ့ တို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ တိတ်ပါ ဆိုတာမျိုးရော၊ ဒါလေးတောင် မပြောတတ်ဘူးလား၊ ဟွန့် ငိုနေရင် တိတ်ပါလို့ တော့ ပြောတတ်ရမှာ ပေါ့။ စက်က စကားပြောတာ သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတာပဲ"

"ဟုတ်လား၊ အင်း ... တူ လာပြီ"

"ဘာတူတာလဲ"

"ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ "

"ဘာ ..."

ချို့မျက်နှာ ပျက်ကျသွားကာ မထင်မှတ်လောက်အောင် တင်းမာသွား၏။ "ကိုယ်သဘောကျ လို့ စေ့စပ်တော့ဖို့ သေချာပြီးနေတဲ့ ငွေနှင်းစက်နဲ့ လေ" လို့ များ ပြောချလိုက်လျှင် ချို့ ခုချက်ချင်း ကားပေါ်က ဆင်းသွားနိုင်၏။

စက်က ပြောချင်လျက် မပြောဘဲမျိုသိပ်လိုက်ရသဖြင့် ရယ်ချင်ပက် ကျိဖြစ်သွားသည့် နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးကို လက်စမသတ်နိုင်။ ချို့စိတ်တိုသွားတာကို အားနာမိ၍ မျက်နှာပိုးသတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း မချို့မချင်ဖြစ်နေကာ ...

"တို့ ညီမတစ်ယောက်နဲ့ လေ၊ သူကတော့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူပဲ ရှိသေးတာ၊ ချို့က ဆရာဝန် ဖြစ်နေပြီ၊ စိတ်မကောက်ရဘူး"

အလျှောက်ကောင်းသွားပုံရသည်။ ချို့ကျေနပ်သွား၏။ မျက်နှာလေး နည်းနည်းလျော့ကျ သွားကာ တမင်စိတ်ကောက်ပြနေသော ပုံလေး ပြန်

ပေါ်လာ၏။

"ပြန်မောင်း"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မရွံ့နဲ့"

"ရွံ့စရာလား"

ပုံစံက ရယ်တော့မလို၊ ပြုံးတော့မလို။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေကပဲ ညှို့ယူသလိုဖြစ်နေတာ သူမသိဘူးလား။ မချို့မချည်မျက်နှာက မျက်ခုံးခပ်တွန့်တွန့်နှင့် မျက်ဝန်းတို့ မှာ စူးစူးရဲရဲ ဖြစ်နေရင်း ရီဝေသွားလိုက်၊ စိုက်ခနဲကြည့်လိုက်။ နှုတ်ခမ်း မထူမပါးတို့ က အေးစက်စက် ပြုံးနေသလိုလို၊ သရော်လှောင်ပြောင်နေသလိုလို အမြဲတမ်း စိန်ခေါ်ချင်သည့် အပြုံးများ ခိုတွဲလျက် ...

"စက်"

"ဟင်"

စက်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားကို လမ်းမပေါ်မှာ နေရာပြန်ယူသည် ။

"ချို့ အဖြေမပေးလို့ ရွံ့နေတာလား"

"ဘာဆိုလို့လဲ"

"အဖြေလည်း မတောင်းဘဲ ဝတ္တရားကျေလုပ်ပြနေသလိုပဲ"

စက်က ပြုံး၍ လှည့်ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ ရှေ့ပြန်လှည့်၏။

"ဝတ္တရားကျေအောင် တို့ က ချို့ဒရိုင်ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဒရိုင်ဘာလိုပဲ၊ သူ လုပ်နေတာ"

"ချိုက ဘာမကျေနပ်လို့ လဲ"

ဘာလို့ အဖြေထပ်မတောင်းဘဲနေသလဲ ဟု မပြောချင်။ ဒါ ပြောစရာ လား။ ချိုက မိန်းကလေး။ ခုနကတည်းက ချိုက လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့ပြီးသား ပဲ။ "ဘယ်တော့ပြန်ချစ်မှာ လဲ မေးချင်လို့ မို့လား" ဆိုတာကို "ဟုတ်တယ်၊ ဖြေတော့လေ" ဘာညာပြောလိုက်ရုံပဲ။ "နှစ်ခါ မမေးဘူး" ဆိုတာ ဘာလဲ။ "တကောက်ကောက်လိုက်နေတယ်" ပြောတာတောင် သူက မခံချင်ဘဲ ကားနဲ့ လာတာကို ထည့်ပြောသေးသည်။

ရင်ထဲမှာ အဖုအကြိတ်ကလေးတွေ များ နေပြီထင်၏။ ကိုယ့်ကို ချစ်ခွင့်ပန်ထားပြီး လာလည်း လာနေသည်။ သွားမြဲသွားနေပြီး ချစ်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးမှ သူက အဖြေမတောင်းတော့ဘဲနေ၏။ စိတ်ဆိုးရခက်၊ မကျေနပ်တာကိုလည်း မပြနိုင်။ ဘာမကျေနပ်လို့ လဲ တဲ့။ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

"စက်"

"ဟင်၊ ဒီမှာ နားထောင်နေတယ်၊ ကြိုက်တာ ပြောလို့ ရတယ်၊ ခဏခဏ ခေါ်နေရတာ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ပါ"

မကျေနပ်သော မြားတစ်စင်းက နှလုံးသားဆီ ပြေးစိုက်သွားပြန်သည်။ ချိုက အကြာကြီး လှည့်ကြည့်နေပြီးမှ ...

"အိမ်ကို ဝင်ရမယ်၊ မပြန်ရဘူး"

"အမိန့်ပေးနေတာလား"

"စက်နော်"

"ဘာလဲ၊ ဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ်ပြောလေ၊ ဒီက နာခံမလို့"

"စက်"

"ဟော ခေါ်ပြန်ပြီ၊ ချို့ကို တို့ ကြည့်နေတာ၊ လမ်းကိုတောင် မကြည့်
သေးဘူး"

"စက် ဘယ်လိုလူလဲဟင်၊ ချို့ ခံစားရတယ် သိလား၊ တစ်ခါတလေ
နီးနီးလေးမှာ ရှိနေသလိုလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ စက်က ချို့နဲ့ ဘာမှ
မဆိုင်သလိုနဲ့ ၊ ချို့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ ရင်ထဲက ပါလို့ ပြောတာ
ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ချို့က ဘယ်လိုထင်လို့ လဲ"

မေးပုံက ...။ ချို့မျက်နှာလေး မကြည်ပါ။ ကားက ခြံမှာ ရပ်နေပြီ
ဖြစ်၏။ ခြံစောင့်တံခါး ဖွင့်လိုက်တော့ ပေါ်တီကိုအောက် ရောက်လာသ
ည် ။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ဒေါသန္တာ အိမ်ပြန်မရောက် သေးပါ။

စက် ဒီအိမ်ကို တစ်ခါ ဝင်လာဖူးသည် ။ သူ့ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး ချို့က စား
စရာတစ်မျိုး လာချပေး ၏။ ပြီးတော့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် ခဏဆိုပြီး ဝင်
သွားလိုက်တာ ဒေါသန္တာ ဆိုင်သိမ်းပြီး ပြန်ရောက် လာတဲ့ အထိ ထွက်မ
လာ။ ထွက်လာတော့ အဖြူရောင်ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနှင့်
တော်တော်လေးပြင်ဆင် ထားသဖြင့် သူမ အရမ်းလှနေသည် ။ ဒါပေမဲ့
ပန်းခြံထဲ ခဏဆင်းလျှောက်ပြီး သူ ပြန်လာခဲ့သည် ။

အပြင်ခဏလိုက်ပါခဲ့ပါလားဆိုတော့ မလိုက်ချင်။ ဒါဆို ထိုင်စောင့်ခို
င်းထားတာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ။ သူ့မှာ နာရီဝက်ကျော်ကျော် စောင့်လိုက်ရ
တာကို နှမြောသွား၏။

ချို့အလှကို သူ သဘောကျသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို
သဘောကျမိတာ မှားပြီဟု တွေးမိ၏။ သူမအတွက် အချစ်ဆိုတာ နုနု

ရွလေးဟု မြင်ပုံမပေါ်ဘဲ ဘဝအတွက် ဇယား ဆွဲပြီးသားထဲမှာ အံဝင်ခွင် ကျဖြစ်ဖို့ သာ ရည်ရွယ်ပုံရှိသည် ။

သူလိုချင်တဲ့ အချစ်က ဤသို့မဟုတ်ပါ။ အချစ်ဖြင့် ပျော်ရွှင်ရခြင်း၊ အချစ်တို့ ဖြင့် လွတ်လပ် ခြင်း၊ သူ အချစ်၏ ဒဿနများ စွာကို သတိမရ ချင်။ အချစ်ဟာ ချစ်ဖို့ ပဲ ဖြစ်၏။

ဆိုဖာမှာ ထိုင်လိုက်တော့ မြင်ဖူးပြီးသားဖြစ်သည့် ဓာတ်ပုံတွေဆီကို မျက်လုံးက ထပ်ရောက် သည် ။ ချို့၏ ဘွဲ့ရဓာတ်ပုံနှင့် အလှပုံများက နံ ရံတစ်ဖက်မှာ အပြည့်။ တစ်ဖက်မှာ ပန်းချီကားနှစ်ချပ် ကို ကြေးဘောင် သွင်း၍ တခမ်းတနားထားကာ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး အဖိုးတန်ပရိဘောဂ များ နှင့် ပြည့်နေ၏။

ဘာလုပ်တာလဲတော့ မသိပါ။ ကွန်ပျူတာတွေ သုံးလုံးတောင်ထား သည် ။ ပြီးတော့ တီဗီက ဆိုဒ်စုံ သုံးလုံး။ အားလုံးက အောက်စက်များ နှင့် ဝမ်းဆက်ပဲ ဖြစ်၏။ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကလေးတွေ သလို တွေးကြည့် မိတာက ကြွားတတ်တာပဲ ဖြစ်နိုင်သည် ။ ကိုယ့်အတွေးကိုယ်ပြီးလိုက်မိ စဉ် မျက်လုံးတို့ က ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘဲ ဟိုဒီ ဝေ့ကြည့်မိ၏။

"ဟင် ..."

မျက်နှာလေးတစ်ခု လှစ်ခနဲ ပြန်ပျောက်သွား၏။ စက်၏ မျက်လုံးတို့ က လှုပ်ခတ်ကျန်ခဲ့သော ခန်းဆီးစလေးကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိဆဲ။ ထိုအ ခါ လက်ချောင်းကလေးတွေ အရင်ပြန်ပေါ်လာ၏။

ခန်းဆီးစကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ စက် နှုတ်ခမ်းအစုံ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထိုလက်ကလေးနှင့် နံရံစပ်ကြားကို စိုက်ကြည့်၍ နောက်ထပ်ပြန်ပေါ်လာမည့် မျက်နှာက လေးကို အမိဖမ်းဖို့ ကြိုးစားသည် ။

လက်သည်းရှည်မရှိဘဲ ဖြူနုနီရဲနေသော လက်ချောင်းသွယ်သွယ် ပြည့်ပြည့်ကလေးတွေက အဆစ်အကြော ဖုတ်နေတာမရှိဘဲ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်၏ လက်ဆိုတာလည်း သိသာစေ သည် ။ လက်ကလေးကြောင့်ပဲ လူကိုမြင်ချင်လာအောင် ထိုလက်ကလေးက လှနေ၏။ သူထင်သည့် အတိုင်း ခန်းဆီးစလေး ရုပ်ဖယ်သွားကာ မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံတည်း အရင်ပေါ်လာ၏။

သူ ကြည့်နေတော့ လှစ်ခနဲ ပြန်ဝင်သွား၏။ နောက်ထပ် ပေါ်လာဖို့ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သေချာသွား၏။ လူမိသွားပြီမို့ ခုလောက်ဆို ခန်းဆီးစနောက်ကွယ်မှာ ရင်ဘတ်လေးဖိ၍ ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်နေနိုင်သည် ။

မျက်ဝန်းလေးက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်မို့ ပြူးနေတာလား။ ဒီတိုင်းပဲလားတော့မသိ။ မျက်တောင် နက်လေးတွေထင်းနေကာ ရွန်းရွန်းပပ လက်၏။ သေချာမမြင်လိုက်ရပေမယ့် မျက်လုံးလေးလှသား ပဲဟု တွေးမိသည် ။

အိမ်မှာ လူတွေ ဘယ်နှယောက်ရှိနေသလဲ။ ချုံပြောတော့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေကြသည် တဲ့ ။ အိမ်ဖော်တောင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ညအိပ်မထားဘူးဆိုပဲ။

"ပျင်းနေပြီလား စက်"

"ဟင် ... ဪ ... ရပါတယ်"

ချုံထွက်လာတဲ့ ပုံက ရေချိုးခန်းဝင်ဖို့ ဆံပင်တွေ သိမ်းတင်ထားပြီး ပလတ်စတစ်ကာလေးနှင့် အုပ်ထား၏။ အလွန်ရှည်လျားထူထဲသော တဘက်နှင့် ကိုယ်မှာ လုံးပတ်ကာ ပခုံးပေါ်မှာ ပဝါတစ် ထည်ခြုံထား၏။

"ဒီနေ့ ချို့ ရေချိုးပြီးတာနဲ့ မာမီပြန်လာရင် စက်နဲ့ အပြင်မှာ တစ်ခုခု သွားစားမယ်၊ ဒင်နာပေါ့"

"ဟင် ...၊ ချို့မာမီနဲ့ လား"

ချို့က စက်မေးတာကို ကြားတော့ ရယ်လိုက်၏။

"စက်ရယ်၊ မာမီပြန်လာရင် ပြောပြီးမှ ချို့က လိုက်လို့ ရမှာ ပေါ့။ ဒီ နေ့ထိ မာမီကို မပြောဘဲ ဘယ်လမ်းမှ ချို့ မသွားခဲ့ဘူး။ မာမီမသိအောင် လည်း ဘာမှ မလုပ်ခဲ့သေးဘူး။ အလုပ်နဲ့ အိမ်ပဲလေ၊ သွားဖို့ လာဖို့ စိတ် ကူးတွေ ရှိလာခဲ့တာ စက်ကြောင့်"

အရေးထဲ ကြော်ငြာဝင်နေပြန်သည် ။ စက်ကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လို က်၏။

"သွားချိုးလေ၊ တို့ စောင့်ပါ့မယ်"

"အင်း ..."

ချို့က ခေါင်းညိတ်မလို မျက်ဝန်းလေးမှိတ်ချပြီးမှ လှလှပပလေး ညိတ်၏။ ပြီးတော့ ...

"မိရွှေ"

"ရှင် ... မမ"

"အချို့ရည်တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့စမ်း"

"ဟုတ်"

အသံလေးကို နားစွင့်၍ စောစောက ကောင်မလေးဟု တွေးလိုက်မိ ကာ ...

"ချို့ပြောတော့ ချို့မာမီနဲ့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာဆို"

ချိုက လှည့်ထွက်တော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်၍

"အင်းလေ၊ ဒေါ်ဝတုတ်က ပြန်သွားပြီ၊ သူက သပ်သပ်"

သိပ်ပြောချင်ပုံမရဘဲ ချိုက ဒါပဲဖြေသည် ။ စက်ကလည်း စိတ်မဝင်စားပါ။ သူ စိတ်ဝင်စား တာက မိရွှေဆိုတာ ခုနက မျက်လုံးကလေး ဟုတ်မဟုတ်။

သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ ခန်းဆီးစလေး လှုပ်ရှားသွား၏။ အအေးဖန်ခွက်လေးတင်ထားသော ဗန်းကလေးတစ်ချပ်က အရင်တိုးထွက်လာသည် ။ ပြီးတော့မှ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ်လာ၏။ သူမသည် ခန်းဆီးအကွယ်က ထွက်လိုက်ပြီးမှ ဗန်းကလေးကိုင့်လျက်နှင့် ခြေစုံရပ်၍ သူ့ကို ငေးကြည့်သည် ။

ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလေးပြန်ငုံ့ကာ ရှေ့တိုးဖို့ အသက်အောင့်၍ အားယူလိုက်ပုံရှိ၏။ နောက်တော့ ဆက်လျှောက်လာသည် ။ သူမ ကတုန်ကယင်လေး ထွက်လျှောက်လာတာကို စက်က ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေခဲ့၏။ အရပ်က မနိမ့်မမြင့်မဟုတ်ဘဲ မြင့်နေတာ ပေါ်လွင်၏။

တောင့်တောင့်ကော့ကော့ကြီး မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်လုံးလေးလှသလောက် အရပ်နဲ့ ကြည့်ကောင်း သည် ။ ပို၍ လှတာက တင်ပါးဖုံးနေသော ဆံပင်ရှည်တွေ ဖြစ်လေသည် ။

အနားမှာ ဗန်းကလေးချ၍ ဖန်ခွက်နှင့် လက်သုတ်ပဝါလေး ချပေးစဉ် စိုက်ချထားသည့် မျက်တောင်ကော့ကော့များ နှင့် နှာတံချွန်ချွန်လေး။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းထော်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ထောင့်ချိုးတွေ ပေါ်ကာ နီရဲနေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံ။

တစ်အိမ်လုံးမှာ ဝိုင်းဝန်းအလိုလိုက်ခံထားခဲ့ရသဖြင့် ခပ်ဆိုးဆိုးဂျီတို

က်ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ ရသော မိန်းမငယ်လေးလို ကလေးဆန်ဆန် မျက်နှာလေးမျိုး ဖြစ်၏။

မျက်ခုံးအရင်းလေးတွေမှာ ခပ်ထူထူနှင့် အဖျားကျတော့ ခဲဆွဲထားသလို သေသေသပ်သပ် လေး ညွတ်ဆင်းသွား၏။ ဘာမှ ခြယ်သမထားသော မျက်နှာလေးဟာ ဖြူဖပ်ဖပ်လေး ဖြစ်သည် မှ လွဲ လျှင် သူမလေး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အပြစ်ဘာမှ မရှိ။

ပြီးတော့ ဘာမှ လိမ်းခြယ်မထားဘဲ ဒီလိုလှနေတဲ့ မျက်နှာမျိုးမမြင်ဖူးခဲ့သဖြင့် စက် အံ့ဩဟန် သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်မိသည် ။ တီဇာဂါ ဝန်ခြေသလုံးလောက် ကပ်ကပ်လေးနှင့် သူမ ထရပ်လိုက် တော့ လက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲမိ၏။

"အယ် ..."

နှုတ်ခမ်းလေးကော၊ မျက်လုံးလေးကော ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွား၏။ နောက် သူကိုင်လိုက်သည့် လက်ကလေးတစ်ဖက်က လက်သီးဆုပ်လေးဖြစ်သွားကာ ...

"လွှတ် ... လွှတ်"

သူမ ပက်ပက်စက်စက်ကြီး လန့်ဖျပ်သွားပုံပေါ်ကာ သေလုမြောပါး ရုန်းလေသည် ။ ရုန်းမှာ ပဲ ဆိုတာ သိထားသဖြင့် စက်က ဖိဆုပ်ထားပြီး နောက်လက်တစ်ဖက်ကနေ သူမ၏ ပုတ်ထုတ်ခါနေ သော နောက်ထပ် လက်ကလေးကို ထပ်ဆွဲထားလိုက်၏။

သူမ ပက်ပက်စက်စက်ကြီး လန့်ဖျပ်သွားပုံပေါ်ကာ သေလုမြောပါး ရုန်းလေသည် ။ ရုန်းမှာ ပဲ ဆိုတာ သိထားသဖြင့် စက်က ဖိဆုပ်ထားပြီး နောက်လက်တစ်ဖက်ကနေ သူမ၏ ပုတ်ထုတ်ခါချနေ သော နောက်ထပ်

ပ်လက်ကလေးကို ထပ်ဆွဲထားလိုက်၏။

"ဘာလုပ်တာလဲ၊ သူများကို လွှတ်လေ"

"ခဏလေး၊ မိရွှေဆိုတာ မင်းလား"

"အင်း ..."

သူ့လက်တွေကို တစ်ချောင်းချင်း ဖွဲ့ထုတ်ပစ်တော့မလောက် ကောင်
မလေး ကြိုးစားနေသဖြင့် သူ ပို၍ ဖိဆုပ်ထားလိုက်ကာ ...

"မင်းက ..."

အိမ်ဖော်လားလို့ မေးဖို့ ဟာ မမေးရက်၊ ဒီမျက်နှာလေးက အိမ်ဖော်
မဖြစ်နိုင်တာ ကိုယ့်စိတ်ထဲ မှာ သေချာနေသည် ။ ဒါပေမဲ့ မိရွှေ ဆိုတဲ့ နာ
မည်ကြီးက ဖြစ်နိုင်နေသည် ။ ချိုက အိမ်ဖော်လိုပဲ ခေါ်ခိုင်းသွား၏။ သား
အမိနှစ်ယောက်ပဲရှိသည် ဆိုတော့ ချိုနဲ့ ဒေါ်သန္တာမှ လွဲလျှင် ...

"မင်းက ချိုနဲ့ ဘာတော်လဲ"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ လက်ကိုလွှတ်ပါ၊ လည်ဆွဲကြောက်တယ် သိလား"

"လည်ဆွဲ ဟုတ်လား"

ခေါင်းညိတ်ရင်း သူမ မျက်ရည်တွေ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်နေပြီ။

"နာမည်ပြော"

"ရွှေလည်ဆွဲ"

"လှသားပဲ"

"လွှတ်ပါ"

"ချိုနဲ့ ဘာတော်လဲ"

"အစ်မဝမ်းကွဲ"

"ဪ"

"လွတ်ပါ၊ လွတ်ပါတော့၊ လည်ဆွဲ တောင်းပန်ပါတယ်"

"မရုန်းနဲ့၊ လွတ်မယ်"

သူမ နည်းနည်းငြိမ်သွားပြီးမှ စက်က လက်ကိုလျှော့ပေးသည် ။ ဒါပေမဲ့ လွတ်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ ...

"ကိုယ့်ကို ခင်လား"

"ဟင် ...၊ ဟင့်အင်း"

ကြောင်တောင်တောင်လေး ပြူးကြည့်ပြီး ကဗျာကယာ ခေါင်းခါတော့ စက်က ပြုံးလိုက် သည် ။

"ဘာလို့ ချောင်းကြည့်တာလဲ"

"ဟို ... အဲဒါ၊ ဟင့်အင်း၊ လွတ်ပါ"

သူမ အတင်းအကျပ် ပြန်ရုန်းလာတော့ စက် ခပ်တင်းတင်း ပြန်၍ ဖိကိုင်ထားလိုက်၏။

"ဒီမှာ ပဲနေတာလား"

သူမ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည် ။ သူ ဆွဲထားသည့်လက်ကို ရုန်းရင်း မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့လျက် ဘေးမှာ ဒူးထောက်လေး ထိုင်ကျ လာပြီး ...

"လည်ဆွဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူ့ကို ကြည့်မိလို့ လက်ကိုဆွဲထား"

တာလားဟင်၊ နောက် မကြည့်တော့ဘူး၊ လွှတ်ပေးပါ၊ မမ မြင်သွားရင် လည်ဆွဲ အရိုက်ခံရမှာ "

ပြဿနာပါလား။ သူ မျက်နှာတစ်ချက်ရှုံ့တွသွားပြီး လက်ကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရသည် ။ လည်ဆွဲ ချက်ချင်း ထပြေးသွားပုံက နောက်ထပ်ဆွဲထားလိုက်မှာ ကို အတော်ကြီးကြောက်ရွံ့သွား သည့်နှယ်။

ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွား၏။ ထို့ပြင် ချက်ချင်းသတိရလိုက်သည် က သူ သတိ လက်လွှတ်ဖိဆုပ်ထားမိသော လက်ကောက်ဝတ်လေးနှစ်ဖက်။ ကောင်မလေး နာသွားပြီလား။ မျက်နှာလေး မဲ့မဲ့သွားတာကို ပြန်တွေးမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါတောင် ပြောစရာတွေ မကုန်သေးဘူး။

တစ်ယောက်တည်း စကားပြောမိတော့မလိုဖြစ်ကာ သူမ ချပေးခဲ့သည့် အအေးဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

ရင်တွေ ပူနေပြီ ...။
